Milí členové našeho společenství, setry a bratři v Kristu – Bohem milovaní!

Prožíváme svatopostní období, kdy chceme občerstvit naše životy tím, že posílíme naše nitro duchovními aktivitami, aby lépe odolávalo nadvládě těla. Jedním z důležitých svátků našeho společenství Eucharistická hodina je Zelený čtvrtek, který nám umýváním nohou, eucharistickým pokrmem a adorací v zahradě Getsemanské připomene, jak zrcadlit našeho Mistra a Pána v osobním životě.

Dovoluji si vás všechny nejen pozdravit, ale také povzbudit ve všech vašich aktivitách které směřují k adoraci našeho Pána v Eucharistii nebo při pomoci bližním. Děkuji za ně jménem našeho otce biskupa Martina a jistě i zesnulého biskupa Františka Václava – zakladatele našeho společenství.

Vyvrcholením velikonočních svátků je Seslání Ducha Svatého a my se už nyní můžeme těšit na plánované setkání v předvečer této slavnosti. Opět připravujeme spolu s biskupstvím svatodušní vigilii, kde se můžeme osobně setkat při adoraci, přednášce, neformálních rozhovorech, růženci a mši sv. Letos to bude 27. května. O přesném programu budete včas informováni.

K postní eucharistické meditaci nabízím úryvek z knihy „Svoboden ve víře“, kterou mi doporučila Kateřina Lachmanová.

Petr Okapal, sekretář společenství

Mou jedinou silou je eucharistie

Oběť mše svaté přináším spolu s Pánem. Když rozdávám svaté přijímání, dávám duchovně sebe sama spolu s Kristovým tělem jako pokrm pro všechny. Chci tím vyjádřit, že jsem neustále a cele oddán službě druhým ve jménu Ježíše

Krista. Pokaždé když sloužím mši svatou, mám příležitost roztáhnout ruce a nechat se přibít na Ježíšův kříž, spolu s ním mohu pít jeho hořký kalich utrpení, který se proměňuje v nejsladší výraz jeho lásky k Otci i k nám. Když každodenně pronáším slova proměnění nebo jim naslouchám, stvrzuji tak celým srdcem i celou svou duší novou smlouvu, věčnou smlouvu mezi mnou a Ježíšem. To vše se děje prostřednictvím jeho krve, která se mísí s mou vlastní krví (srov. 1 Kor 11, 23-25). Ježíš započal na kříži skutečnou revoluci. Vaše revoluce musí začínat u eucharistického stolu – právě odtud se musí šířit také do světa. Jedině tak budete schopni obnovit lidstvo.

V eucharistii zvěstujeme Ježíšovu smrt a hlásáme jeho vzkříšení. V mém životě byly okamžiky nevýslovného žalu. Co jen si mám počít? Musím hledět na ukřižovaného Ježíše v jeho nejhlubší opuštěnosti. Z lidského pohledu se konec Ježíšova pozemského života jevil jako naprostá prohra, vypadalo to, že jeho život byl neužitečný, zmarněný; ale v Božích očích tomu bylo zcela naopak. Bůh viděl kříž jako to nejdůležitější, co Ježíš ve svém životě vykonal, protože prolil svou krev za spásu celého světa. Jak nevýslovně je Ježíš sjednocen s Bohem, když na kříži už nemůže kázat, léčit nemocné, navštěvovat své přátele nebo konat zázraky a přibit ke dřevu se nemůže ani hýbat! Ježíš je pro mě nejradikálnějším výrazem lásky k Otci a k lidem. Dal opravdu bezvýhradně všechno, skutečně miloval až do konce (srov. Jan 13,1), až po „dokonáno je“ (Jan 19,30). Otec tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna (srov. Jan 3,16). To je shrnuto v darování sebe jako pokrmu obětovaného za život světa (srov. Jan 6,51).

F. X. Nguyen Van Thuan,
Svoboden ve víře
– ze zkušenosti vězněného biskupa,
Paulínky 2017